

mají býti založeny nové právní námitky, jest v oné soustřed'ovací zásadě i jisté omezení § 179 c. ř. s. Toho však tu není, jde-li o právní skutečnosti, jimiž mají býti doplněny nebo podepřeny právní námitky již v žalobě uplatněné, anebo o skutečnosti, jimiž má býti čeleno obraně žalovaného. Pokud jde o takové okolnosti, zůstává projednávací zásada nedotčena a platí i § 179 c. ř. s. i předpisy o materiálním vedení sporu soudem (§§ 180 a násl. c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, Rv I 1389/30.)

Žalobu dlužníka proti vymáhajícímu věřiteli, by bylo uznáno právem, že nárok vymáhaný exekucí zanikl, procesní soud prvního stáda zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

Důvody:

Řízení o odporu podle § 35 třetí odstavce ex. ř. jest ovládáno zásadou soustřed'ovací, všechny námitky musí býti již v žalobě uplatněny; nestačí, byly-li vzneseny za ústního jednání (čís. 8309 sb. n. s.). Pokud by šlo o nové skutkové okolnosti, jimiž by měly býti založeny nové právní námitky, jest v oné zásadě soustřed'ovací i jisté omezení § 179 c. ř. s. Toho však není, jde-li o právní skutečnosti, jimiž mají býti doplněny nebo podepřeny právní námitky již v žalobě uplatněné anebo o skutečnosti, jimiž má býti čeleno obraně žalovaného. Tu platí obdobně, co bylo uvedeno v rozhodnutí čís. 2336, 4605 a 10.228 sb. n. s. o řízení směnečném. Pokud jde o přípustné okolnosti, zůstává projednávací zásada nedotčena a platí i § 179 c. ř. s. i předpisy o materiálním vedení sporu soudem (§ 180 a násl. c. ř. s.). V souzeném případě uváděl žalobce jako důvod žalobního nároku, že vykonatelná pohledávka žalovaného, pro niž vede exekuci, dodatečně zanikla zaplacením nebo započtením, a uváděl také, kterými skutkovými okolnostmi tyto své právní námitky opodstatňuje. I výši vykonatelné pohledávky poznačil s dostatečnou určitostí, dovolává se exekučního spisu, kde v povolujícím usnesení jest pohledávka pro exekuční řízení vymezena. Nelze tedy uznati, že žaloba nevyhovuje předpisům § 35 ex. ř. a že již proto měla býti zamítnuta. Náopak bylo na procesním soudě, aby při ústním jednání všechny skutkové okolnosti pro posouzení uplatněných námitok rozhodně uvedl na přetřes a se stranami projednal (§ 182 c. ř. s.).

Čís. 11231.

Klient může se s úspěchem domáhati na advokátovi náhrady škody proto, že advokát opomenul vznést námitku opožděnosti odpůrcova opravného prostředku, jen, prokáže-li, že by včasná výtka opožděnosti odpůrcova opravného prostředku byla způsobila výsledek příznivý klientu.

Nesprávný právní názor advokáta o tom, zda platí pro spor o odevzdání pachtovaných pozemků lhůty osmi či čtrnáctidenní, nelze mu přičítati za zavinění.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, Rv I 1812/30.)

Žalovaný advokát zastupoval žalobkyni v jejím sporu (C III 1230/25), proti Aloisii K-ové a Terezii N-ové, jímž se domáhala žalobkyně na žalovaných odevzdání pozemků. Procesní soud první stolice uznal v onom sporu podle žaloby rozsudkem ze dne 28. září 1926, jenž byl doručen zástupcům stran dne 9. října 1926. Právní zástupce žalovaných podal dne 22. října 1926 z rozsudku odvolání, jež bylo doručeno dne 30. října 1926 právnímu zástupci žalobkyně, který podal odvolací sdělení dne 13. listopadu 1926. Odvolací soud ustanovil na den 10. prosince 1926 ústní odvolací líčení a vynesl dne 22. února 1927 rozsudek, jímž odvolání vyhověl a změnil rozsudek prvního soudu v ten rozum, že zamítl žalobu. Do tohoto rozsudku podal nový právní zástupce žalobkyně čtrnáctý den po doručení rozsudku odvolacího rozsudku dovolání, jež nejvyšší soud odmítl jako opožděné, ježto jde o žalobu podle § 1096 obč. zák., ohledně níž platí předpis § 575 c. ř. s. o osmidenní dovolací lhůtě. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném náhrady škody, tvrdíc, že nevytkl opožděnost odvolání, ačkoliv to bylo jasné, že by bylo odvolání odmítnuto, žalobkyně by byla vyhrála spor i ve druhé stolici, že však jen tím, že žalovaný k tomu nepoukázal, odvolací soud mohl její žalobu zamítnouti. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Správně posoudil odvolací soud tuto věc podle §§ 1295, 1299 obč. zák. Jak nejvyšší soud odůvodnil již ve svém rozhodnutí čis. 6753 sb. n. s. civ., může se klient domáhati s úspěchem na advokátovi náhrady škody z důvodu, že nepodal včas opravný prostředek jen, prokáže-li, že by se byl opravný prostředek setkal s naprostým výsledkem. Tato zásada platí obdobně pro opomenutí námitky opožděnosti odpůrcova opravného prostředku. V souzeném případě však se žalobkyně ani nepokusila dokázati, že by včasná výtká opožděnosti odvolání odpůrců byla způsobila výsledek sporu žalobkyni příznivý. Nedokázala tudíž žalobkyně příčinnou souvislost mezi opomenutím námitky opožděnosti odvolání a škodou, která prý žalobkyni vznikla tím, že odvolací soud vyhověl odvolání, ač bylo odpůrcem podáno opožděně. V souzeném případě ostatně důkaz o pravděpodobném výsledku sporu není ani možný, neboť v otázce, o níž jde, zda kratší lhůta § 575 první odstavec c. ř. s. platí ve sporu, kterým se žalobce domáhá odevzdání najaté věci podle § 1096 obč. zák., když žalovaný namítá, že není nájemní smlouvy, když

tedy i otázka jsoucnosti nájemní smlouvy jest pro rozsouzení sporu důležitá, jak tomu bylo ve sporu C III 1230/25, nebyl v době, kdy odvolací odpověď v tomto sporu byla podána a o odvolání bylo jednáno, právní názor ještě úplně ustálen, nelze s bezpečností říci, že by odvolací soud k námitce žalovaného odmítl odvolání jako opožděné, an mohl tak a měl učiniti i bez námitky (§§ 473, 474 druhý odstavec, 495 c. ř. s.), kdyby byl odvolání pokládal za opožděné. Nesprávný právní názor v otázce, zda platila pro předchozí spor žalobkyně o odevzdání pachtovaných pozemků lhůta osmi či čtrnáctidenní (sporný výklad § 575 c. ř. s.), nelze přičítati žalovanému za zavinění, an se řídil určitým právním názorem, třeba že ustanovení zákona nesprávně vyložil.

Čís. 11232.

Zadržovací právo podle § 471 obč. zák.

Zadržovací právo podle § 471 obč. zák. lze vykonati i za exekuce proti vlastníku, proti němuž zabaven jeho nárok na vydání zadržované věci.

Pokud má držitel zadržovanou věc ve své moci, nemůže jeho zadržovací právo býti dotčeno později nabytými právy jiných osob, najmě pozdějšími právy toho, kdo si vymohl zabavení vlastníkova nároku na vydání věci.

S hlediska § 471 obč. zák. jest lhostejno, proč držitel věci učinil na ni náklad a zda snad má proti vlastníku věci anebo proti třetí osobě nárok na jeho náhradu.

Pohledávka pro náklad na věc jest dospělá, byla-li vlastníkem uznána, aniž byla stanovena určitá doba její splatnosti.

Zadržovací právo podle § 471 obč. zák. má v zápětí, že držitel zadržované věci může býti odsouzen k jejímu vydání jen za vzájemné plnění z ruky do ruky.

Zadržovací právo pro škodu věcí způsobenou může se týkati jen škody, jež byla způsobena samou zadržanou věcí, nestačí, že mezi škodou a věcí jest vzdálená, nepřímá souvislost; najmě nestačí, že byla škoda způsobena třetími osobami, jež zadržovanou věc dopravovaly aneb upravovaly, nebo že se při jinakém nakládání s ní dopustily nedopatření na újmu držitele věci.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, Rv I 1894/30.)

Antonín E., jenž dodal Egonu E-ovi a Františce E-ové skleníkové a topné zařízení, domáhal se na nich zaplacení kupní ceny žalobou, jež byla zamítnuta proti Františce E-ové vůbec, proti Egonu E-ovi pro tentokráte. K vydobytí peněžité pohledávky za Antonínem E-em byla žalobci povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku Antonína E-a proti Egonu a Františce E-ovým na vrácení a vydání topného a skleníkového zařízení. Egon a Františka E-ovi odmítli vydati tyto věci výkonnému orgánu, pročež podal na ně žalobce žalobu, by byli uznáni po-